

РОЗДІЛ 1

Ніхто не замовив картоплю фрі. Три миски вершкового чаудеру* з молюсками, але без фрі — попри те, що страва приготована з найліпшої картоплі на всьому Кейп-Коді.

— Щось іще? — запитав наш офіціант, ніби знав, що чогось тут бракує. Можливо, він і подав би те, оскільки, напевно, упізнав нас. Адже за сімейною традицією ми зазвичай замовляли ланч у таверні «Швидка нора» перед посадкою на пором, щоб відсвяткувати останню частину нашої подорожі. Ще година — і ми, нарешті, дістанемося до Мартас-Віньярд.

Я помітила, як батьки переглянулись. *Щось іще?* Оскільки ми проводили тут багато літніх днів, то знали меню досконало, тож не було потреби зазирати в нього. Замовлення закарбувалися глибоко в нашій пам'яті, й жодне з них не містило смаженої картоплі. Бо її зазвичай замовляла Клер. *«У найбільший кошук! — казала вона. — Ми помираємо з голоду!»*

Тепер я зрозуміла, що цей обов'язок тепер на мені.

— Насправді, так, — мовила я, ледве ковтаючи клубок у горлі. — Трохи картоплі фрі з трюфелями.

* Чаудер — густий рибний крем-суп, що походить з Англії та Франції. Його готують зазвичай з молюсків та інших морепродуктів з додаванням молока чи вершків. — *Тут і далі — прим. пер. і ред.*

— Чудовий вибір, — сказав наш офіціант, вклонився їй, розвернувшись, попрямував до кухні.

Ми з батьками сиділи на високих стільцях, усіляко намагаючись не дивитися на четвертий стілець біля столу. Свідомо чи несвідомо, мама перекинула свою сумочку через його спинку, щоб він не був геть порожнім. Ніби людина, яка на ньому сиділа, просто пішла до вбиральні й незабаром повернеться.

Таверна «Швидка нора» виправдала свою назву — всього за п'ятнадцять хвилин ми отримали свою їжу: три миски дивної англійської страви, що неймовірно смачно парувала, та, здавалося, бездонну миску французької картоплі фрі, посипаної пармезаном і петрушкою. Тато підняв свій келих із пивом, а я додала у свій суп обов'язкові п'ять крапель соусу «табаско».

— За Сару та Майкла, запам'ятаймо цей тиждень! — сказав він.

— За Сару та Майкла! — відповіли ми з мамою, підіймаючи свої келихи й дзенькнувши ними.

— І за наше велике повернення! — додав тато, поцілувавши маму в щоку. — Нас дуже давно тут не було!

Якщо точніше — два роки. Моя родина почала відпочивати на Мартас-Віньярд ще до мого народження — понад вісімнадцять років тому. Проте минуле літо ми провели вдома — у північній частині штату Нью-Йорк. Я знову поглянула на порожній стілець.

«Так, — подумала я. — *Минуло занадто багато часу*».

Потім я помішала ложкою свій суп, спостерігаючи, як червоний соус поступово змішувався з рідиною, і водночас думала, чи нічого не змінилося, поки нас не було.

Єдине, що точно не змінилося, — це Пароплавне управління Фалмута. Коли сонце було високо у липневому небі, здавалося, що люди чекають у черзі на найбільший концерт століття. Машини, машини, *безліч* машин мали підтвержені квитки й паркувалися на пронумерованих смугах в очікуванні своїх поромів. Там стояли різноколірні Jeep Wrangler, здебільшого без даху, а деякі — ще й без дверей, з їхніх колонок лунала гучна, ритмічна музика. Далі стояли Volvo з прив'язаними зверху байдарками та блискучі, сріблясті Range Rover. Багажники для велосипедів робили й без того величезні позашляховики ще більшими. До мене долинула істерика якогось малюка.

— Ні, Джеффри, тобі не можна більше чипсів! — вигукнула його роздратована мати.

Черга була строкатою сумішшю студентів коледжу, молодих сімей, собак, велосипедів, багажу на колесах та милих літніх пар, які мали вигляд досвідчених туристів, що спокійно споглядали весь цей хаос.

Локі важко дихав, висунувши голову у вікно, коли ми повернулися до нашого пікапа Ford Raptor.

— Не хочеш дати йому трохи води, Мередіт? — запитала мама, коли ми вмостилися на своїх місцях.

Я не відповіла, але схопила пляшку й відкоркувала її, щоб наш джек-рассел-тер'єр втамував спрагу. Він ковтав, як людина, — цього трюку його навчила Клер, коли він був цуценям. «Це буде корисно, — казала вона. — На прогулянках обійдемося без миски з рідиною».

Минуло небагато часу, й о другій годині дня Пароплавне управління почало завантаження порома «Острівний дім».

— Почекайте, відчиніть люк! — вигукнула я, коли офіціант махнув нашому авто на поромі, й тато пригальмував. Моє серце калатало в грудях. Це була ще одна наша з Клер традиція, яку я хотіла зберегти: витягнути руки з люка й махати, ніби ми їдемо в лімузині. Під час наших минулих подорожей люди вігалися у відповідь, особливо хлопці на Jeep Wrangler.

— Ви такі гарячі! — один із них кинув нам під час останньої нашої мандрівки.

Клер тоді було сімнадцять, мені — шістнадцять.

— Та, на жаль, вона вже зайнята! — кричала у відповідь моя сестра, припускаючи, що хлопак мав на увазі мене, а не її. Вона завжди делікатно ставила себе на щабель нижче, і я ніколи не розуміла чому. Клер була красунею — висока, спортивна, не кажучи вже про найкрутішу колекцію протисонцевих окулярів, яку вона мала. Сестра не могла носити контактні лінзи, тож збрала всього потроху — від еkleктичного ретро до сучасних моделей. Того дня вона надягла окуляри з квадратною прозорою оправою.

Єдине, що робило нас схожими на сестер, — це зелені очі, оскільки я мала світле волосся й темні брови («ефектні», на думку багатьох) і була на добрих тринадцять сантиметрів нижчою за Клер. «Мавпочка Мередіт» — назвала вона мене після того, як упіймала мене, коли я дитиною перелазила з полиці на полицю нашої комори. Тепер, коли ми заїжджали на пором, я вже не махала (а хлопці з джипів усе ще робили це). Натомість я заплющила очі й зробила глибокий вдих. Морське повітря. Мені подобався цей запах. Я *скутила* за цим запахом. Для мене він був

усім. Моя родина зазвичай жартувала, що нам потрібно наповнити ним пляшку, щоб та підтримувала нас і давала нам надію під час дуже холодних зим у Нью-Йорку.

Щойно тато зупинив машину, ми відстебнули паски безпеки. Локі гавкнув і стрибнув через центральну консоль на мамині коліна. Вона розсміялася й зачепила повідець за його нашійник.

— Що ж, це був сигнал. Ходімо нагору! — промовила вона.

«Нагору» — означало на верхню палубу порома. Звісно, ми могли б залишитися у своїй машині або розташуватися на зручних місцях усередині салону. Але, як не було нічого схожого на морське повітря, так само і на вітер, що несамовито шарпав волосся, коли на обрії виринав острів.

— Непогано... — почала я, але замовкла: мою увагу привернув мій телефон, який раптом засвітився й неприємно задзижчав у тримачі для стаканів за сидінням. Ім'я на екрані було не менш огидним — Бен Флетчер. Мені звело живіт. Бен написав мені повідомлення.

— Ви йдіть уперед, — почула я себе, дивлячись на його ім'я: воно трохи розпливалося в моїх очах. — Дожену вас за хвилину.

Я не читала повідомлення Бена, поки батько не віддав мені ключі й вони з мамою та Локі не зникли на східцях. Тоді я свайпнула телефон, щоб побачити повідомлення: «Як там подорож?».

Оце й усе. Без привітання, без вибачення.

Не те щоб я цього бажала, але все-таки.

«Як там подорож?»

І більше нічого?! Справді?!

«Не відповідай», — пролунав голос у моїй голові, але проігнорувавши його, я надрукувала: «Уже доїхали, зараз на поромі».

«Зрозумів. І скільки триватиме поїздка?» — запитав він.

«Годину», — пробурмотіла я собі під ніс.

Я згадувала про все, що сталося, вже всоте: я була вкрай схвильованою, коли у квітні отримала запрошення. На світло-блакитному конверті сріблястим шрифтом було написано: «Міс Мередіт Фокс».

— У запрошенні зазначено, що я маю приїхати з парою, — сказала я Бену, коли була в його обіймах під час перегляду фільму на Netflix. — Будеш моїм «плюс один»?

— Твоїм «плюс один»? Звісно, — усміхнувся Бен, і ми поцілувалися.

Я не витирала сліз, що котилися. Якби лише кілька місяців тому я могла побачити себе зараз — як їду на весілля Сари не лише без пари, а навіть без бойфренда. Бо після чотирьох років разом ми з Беном розлучилися.

Точніше... він покинув мене. Минулого місяця, ні з того ні з сього, на його випускному вечорі. Просто однієї миті ми танцювали під веселий плейлист його батька з фестивалю «Вудсток», а іншої — він підхопив мене з підлоги, здійнявши вверх, і сказав щось на кшталт: «Це був чудовий час і гарна пробіжка... але, якщо залишимося друзями, буде ліпше... з огляду на те, що всі кажуть, що наша дистанція надто затяглася...».

— Але ж ми домовилися, — обірвала я його. — Ми про це вже говорили, пам'ятаєш? — я вчепилася в його сильну руку, відчуваючи раптове запаморочення. — І вирішили, що ми спробуємо.

Бен восени збирався вступати до університету Південної Кароліни, а я залишалась в місті, переїжджаючи лише на великий пагорб Клінтона до коледжу Гамільтона. Мій батько тренував їхню футбольну команду, і я хотіла бути ближче до свого дому.

— Пам'ятаєш?

Бен нічого не відповів...

— Не треба, Бен, — моя рука стисла його міцніше, але мій голос почав тремтіти. — Будь ласка. Ти потрібен мені. Ти знаєш, як ти мені потрібен. Після всього...

— Я знаю, знаю, — Бен обійняв мене, і я поклатла голову йому на груди. Зазвичай це втішало мене, але зараз здавалося, ніби він хотів змусити мене замовкнути.

— Насправді я люблю тебе, Мер, — прошепотів він, дозволивши мені плакати на його грудях. Його серцебиття заглушило більшість слів і змусило мене розчинитися в нових риданнях. Лише останнє речення дало мені силу встояти на ногах: — Проте я однаково приїду на весілля, — сказав він. — Якщо ти, звісно, хочеш.

— Що? — я трохи відступила, тремтячи на холодному нічному повітрі. — Як моя пара?

— Так, — він простягнув руку, щоб стиснути моє плече. — Але це нічого не змінює.

Він злегка усміхнувся і процитував старомодну фразу, яка, як він знав, мені подобалася: «Ти й надалі лишаєшся моєю найкращою парою».

Зараз я вже не можу пригадати, що саме відповіла йому, але точно пам'ятаю, що це закінчилося моєю втечею на височенних танкетках. І, можливо, через це дорогою додому мене зупинила поліція. За перевищення швидкості? Чи вихилися на дорозі? Та я була